

Nevihta poletnega večera.

retečeno leto — meseca avgusta, ko je navadno najhujša vročina — stopam počasnih korakov po poti iz mesta K . . . v svojo rojstno vas. Ravnokar je odzvonilo „Ave Marijo.“ Od severa je pihal lahek vetrič, vročina je bila nestrpna, soparno takó, da je človek komaj dihal. Nádejati se je bilo kmalu hude ure.

Prispem domóv. Oče so ležali pred hišo pod staro jablano. Želim jim dober večer. Oče mi odzdravijo ter rekó, da nocoj ne bomo imeli mirú. Malo preplašen vprašam, zakaj nè? Oče mi pokažejo neznatne oblačke na zahodnej strani, ki se počasi prikazujejo izza gorovja ter postajajo vedno večji. Zdaj pa zdaj se zvije po teh oblačkih ognjena kačica. Nič dobrega! — — —

Bleda luna se prikaže na obzorji ter žalostno obsije zemljino površje, nekako grozilno se zasvetijo njeni žarki. Luna in oblaki se pomikajo drug drugemu nasproti. Kmalu je zatemnela polovica obzorja in blede luno zakrijejo črni oblaki. Od daleč se vže sliši votlo bobnenje. Smrtna tišina nastane v naravi, veter več ne piha, ne gane se niti jedno peresce na drevji. Grom postaja vedno močnejši, ter prihaja vedno bliže — — — Jaz in oče stojiva pred hišo, moja mala sestra pred nama in se plaho ozira po temnem, zdaj in zdaj od bliskov razsvetljenem obzorji. Ves horizont je vže prevlečen s črno-sivimi oblaki. Trésk! — Počilo in zabliskalo se je tako strašno, da sam nisem vedel, ali še stojim tam, kjer sem stal poprej, ali kje drugej. Še večkrat zaporedoma trešči prav blizu nas. Sestra se vsakikrat prekriža. Zopet se zabliska, in zopet trešči. Nakrat začnè padati na zemljo debela toča, s točo vred pa tudi velike kaplje dežja. Kmalu se začnè na jugu svetliti, toča poneha. Vsa zemlja je okrepečana in oživljena po dobrodejnem dežji.

Po kratkej molitvi se vležemo k počitku. Grom je ponehal. Kmalu sem pozabil ves strah in grózo, katero sem prestal, in mislil sem si:

„Pred tremi ali štírimí urami so bile njive še obložene z bogatim klasjem, zdaj je prihrumela nevihta, ter vzela vse pridelke ubogemu kmetu, vzela mu vso nado do bogate žetve.“

V teh mislih mí sladki sén zatisne trudne oči ter kmalu prav sladko zaspim.

Podgorec.

Iz naše vasice.

(Piše Janko Barlé.)

XII.

Zna se, da tudi njega ne smem pozabiti! Kakor da bi ga imel naslikanega, takó se ga še spominjam!

Malo je takih na tem božjem svetu, kakeršen je bil Matesanov Tine. Niti je oral, niti sejal, a vender je životaril. Govorili so, da mu ni v glavi vse v pravem redu, pa saj mu res ni bilo, to si spoznal na prvi pogled. Bil je majhen,